

"Mert született ma néktek Dávid városában a Megváltó, Aki az Úr Krisztus" (Lk 2,11)

„Született” – ez a legbiztosabb szó az életben a Földön. Mit tartalmaz ez a szó? A születés valami magasztosat, hatalmasat és erőteljeset jelent, ami az egész emberiséget tökéletesedésre készíteti. Az emberek gyakran kérdezik: „Hogyan lehet bejutni Isten Országába? Hogyan szabadulhatunk meg a természet törvényeinek korlátai alól, lehet-e azokat uralni?” – Így válaszolok: „Meg kell születni.”

Születésről beszélek, nem pedig újratesztelésről: az ember ezerszer, milliószor is újratesztelődik. Az életét mikroorganizmusként kezdte, növekedett, hogy végül a szó teljes értelmében emberként szülessen meg. Az újratesztelés egy folyamat, a születés pedig ennek a folyamatnak egy befejezett ciklusa. Amikor az Evangéliumban ez áll: „ma született”, arról van szó, hogy végül megszületett az, aki évek millióival azelőtt fogant. Ki született? Az Úr Krisztus.

A „születés” szó egy hatalmas gondolatot tartalmaz, melyet Isten helyezett a Szellemben. És amikor közületek mindenki megérzi, hogy megszületett (mivel közületek sokan nem születtek még meg, hanem újratesztelődnek, és az újratesztelésben kell azt megtanulni, hogy valamikor megszülessetek), és az angyalok azt mondják rólatok, hogy „született Dávid városában” – akkor megszabadultok a korlátozásoktól, és megértitek az élet értelmét.

Minden szívben és minden lélekben meg kell születnie Krisztusnak. A modern emberek ezt mondják: „Jeruzsálemben született” – és oda mennek imádatra, de ugyanakkor nem értik ennek a születésnek az értelmét: nincsen bennük törekvés arra, hogy úgy éljenek, mint Krisztus. Krisztus a zsidók között született, akik a kiválasztott nép voltak, de ők sem értették születésének mély értelmét, azt, amit Ő hozott az egész emberiség számára – az Isteni Szeretetet.

Minden születést szenvedés kíséri. Következésképpen ahhoz, hogy Krisztus megszülessen az emberi lélekben, okvetlenül szenvedést kell átélnie. Ez olyan, mint a nők szülése: egy meghatározott szenvedést kell átélni, és

a gyermekről való összes gondoskodást magára venni. Ugyanezen törvény alapján minden népnek, vagy az emberiségnek is, melyben Krisztusnak meg kell születnie, minden gondoskodást magára kell venni, elő kell készíteni a talajt, hogy megszülessen és felnőjön ez a gyermek.

Lehet, hogy ez a gondolat érthetetlennek tűnik számotokra, de emiatt ne nyugtalankodjatok. Ez attól függ, hogy a dolgok messzire vannak-e vagy közel, és hogy milyen fényben tudjuk őket vizsgálni. Valamit vizsgálni annyira lehet, amennyire a fény megengedi.

Az angyalok, akik hirdetik: „Megszületett ma a Megváltó”, meghatározzák, milyen örömet hoz Ő az emberiségnek: a békét, mely Isten legmagasabb megnyilvánulása. Isten békeként nyilvánul meg. A béke pedig a harmónia, az egység, a megfontoltság, a magasztos jellem, a Szeretet, a Bölcsesség, az Igazság, a Jóság és a Helyesség* törvénye, – íme ez a béke. Születni csak az tud, aki békét hordoz; mindaddig nem tudtok megszületni, amíg meg nem értitek ezeket a mély igazságokat, amíg nem tesztek szert önmagatokban békére.

Vizsgáljuk most meg ezt a „születés” szót pszichológiai szempontból. Ez a szó a miszticizmushoz kapcsolódik. A kereszténynek – aki misztikussá akar válni, meg akarja érteni Isten természetét, méltóvá akar válni az „ember” szóra – jól meg kell értenie a „születés” szót.

Olvastátok a „Teremtés könyvében”, hogy Isten porból teremtette meg az embert, belelehelte, és így az ember élő lélekké vált. Akkor a „lehelés” folyamata dominált, most pedig a születés folyamata. Megmagyaráznám nektek ezt a „lehelés” szót, de maga a magyarázatom érthetetlen lesz, mivel ebben a szóban van valami – a modern ember számára – megmagyarázhatatlan. Ugyanakkor eljön majd a nap, amikor megértitek ezt.

Most pedig térjünk át az ellentétek törvényére, ilyen ellentéteket igényel a születés törvénye, amely az örök fejlődés törvénye is. Ennek a törvénynek a segítségével az Úr teljes egészében megnyilvánul a lelkünkben, rajta keresztül pedig a Szellem pozitív módon működik. Minden vágyatok, minden férj és minden feleség, minden gyermek a születés

*Az oroszban és a bolgárban két szó van az igazságra: истина – abszolút igazság, правда – az igazság egy oldala

törvénye alá tartozik; ezen a törvényen keresztül jelenik meg és tökéletesedik az emberben a magasabb, Isteni tudat.

A szokásos emberi tudat homályos. A születés kapcsán különböző képzetek léteznek. Ha kérdeznek benneteket erről a szóról, ezt mondjátok: a „születés” a gyermek fogantatása és megszületése. Azonban a születést nem a testtel kapcsolatban kell érteni, hanem az emberi lélekkel kapcsolatban; annak az Isteni csírának a megfogadására kell gondolni, amelyről beszéltem nektek, s annak a megszületéséről.

Amikor azt mondjuk, hogy „ember megszületett”, akkor a megtermékenyülés és a növekedés folyamata mellett a tudás és bölcsesség megszerzésének folyamatára is gondolunk. Amíg az embernek nincsen tudása, nem mondhatja, hogy megszületett. Az állatok, a halak, a mikroorganizmusok is újratestesülnek, és az a törekvésük, hogy az újratestesülésnek ezt a ciklusát végrehajtsák. Az „újratestesülés” szó átalakítást jelent. Kérődni, mint egy szarvasmarha, amelyik jóllakott és lefeküdt – ez nem más, mint átalakítani. Vagyis mi is itt a földön azzal vagyunk elfoglalva, hogy átalakítsunk egy meghatározott tapasztalatot, melyre az évmilliók során tettünk szert.

Az emberek azt kérdezik: „Honnan jöttünk?” – Egy nagy tengerből. Kérdezhetitek: „Mennyi ideig voltunk ott, és hogyan történt a kiválásunk?” – A Nap sütött benneteket ezer évig, aztán magasba emelt, és a testek lehülésének törvénye alapján ismét leereszkedtetek. Vagyis a Szellem emelt fel benneteket, ahogyan a Nap felemeli a párát a tengerből, és leküldött benneteket a Földre.

Ne gondoljátok, hogy itt valami nagy szerencsétlenség vár rátok; nem, ez egy hatalmas áldás. Mondom nektek, hogy a világon nincs nagyobb tudás, mint a szenvedés képessége: a Szeretet legmagasztosabb megjelenése a szenvedés. Aki nem értette meg a szenvedés értelmét, az még állat, mikroorganizmus, amely még sokszor fog újratestesülni; és fordítva, aki megértette a szenvedés értelmét, az megszületett, az: ember.

Szenvedésben csak az embernek van része. Az állatok nem szenvednek úgy, mint az ember: számukra az ütés: masszázs. A kutya üvölt a botra, mely őt üti, de amikor a bot eltűnik, a kutya szenvedése megszűnik. A szenvedésben az élet mély értelme található, az úgynevezett „világfájdalom”. Az élet értelme a szenvedésben

gyökerezik. Ha el akarjátok sajátítani az Isteni Bölcsességet és a természet titkait, mondom nektek, nincs más út a szenvedésen kívül.

Amikor az ember azt akarja, hogy Isten küldje le a Földre, akkor Isten megkérdezi tőle: „Akarsz-e a szenvedés törvényén áthaladni? Ha igen, akkor leküldelek.” – Ha azt válaszolja, hogy nem akar, akkor Isten ezt mondja neki: „Maradj mellettem, a nagy tengerben; ha kilépsz innen, akkor munkássá lettél, akinek munkálkodnia és szenvednie kell a Földön.” – És mi az a Föld? – Ez egy hatalmas Asszony, a te Anyád, aki megszüli és felneveli az embereket. Egyszer magába fogadva benneteket, évmilliókon keresztül fog tartani, átalakítani, amíg végül készek nem lesztek, és akkor ezt mondja: „Íme a gyermekem, aki már tud Isten nyelvén beszélni.

Teszek egy kis kitérőt. A születésben hatalmas mozgáserő rejlik. Ez a legerősebb impulzus, ami csak adható az embernek. Ha a tisztánlátás képességével átmennétek a Napra, akkor megértenétek, mekkora energiával küldi a sugarait. Azt mondjátok, hogy az ágyútöltet erős, ha a lövedéket 120 kilométer távolságra küldi. Képzeljétek el, milyen erővel és sebességgel küldi a Nap a sugarait, és hány kilométert járnak be, amíg valahol megállnak! A fizikusok azt mondják, hogy a sebességük háromszázezer kilométer per szekundum. El tudtok-e ekkora erőt képzelni? Ezek a sugarak fokozatosan gyengülnek, a fény is csökken (mivel a fény a mozgás erejétől függ: amilyen erős a mozgás, annyira erős a fény is), amíg ez a „kilövés” el nem jut saját végső határáig, meg nem áll és sötétséggé nem alakul.

A sötétség – fordított folyamat. A fény „kilövése” – alulról történik felfelé, a sötétség mozgása pedig – az a mozgás, amely eljut a határig – egy felülről lefelé, a perifériáról a középpontba tartó mozgás. Ez a leggyengébb mozgás. Vagyis fent sötétség, lent pedig világosság van.

Azt mondjátok: „Dehát nem tudjuk, hogy a sötét hely – az a pokol?” Mi az a pokol? Néhányan azt gondolják, hogy a pokol a gyötrelem speciális helye. De mi az a gyötrelem helye? Az a nő, aki szülni akar, gyötrődik. A Föld szintén fogant, és lények milliói, milliárdjai gyötrődnek, hogy megszülessenek. Ez a pokol. Némelyek nem akarnak ott lenni, a mennyben akarnak lenni, és ezt mondják: „Nem akarom ezt a poklot!” – Amíg nem mentek a pokolba, nem váltok emberekké. Csak

amikor áthaladtok rajta, akkor váltok emberekké. Úgyhogy a születés éppen ezt a poklot jelenti. És a pokol nem is annyira szörnyű.

Az embert, aki megszületett és bűnbe esett, elfordult a törvénytől, bukás várja, és szörnyű bukás. Ismét a Nap ágyújába kerül, egy erős „kilövés” hatására évmilliókon át fog utazni az űrben, és valahol megáll – attól függően, milyen erővel lökte ki őt az Úr. És ha nagy erővel lökte ki, akkor százmillió évig utazik. Minél erősebben halad az űrben, annál lassabban fog visszajönni az Istenhez. Amikor pedig már közeledik, akkor Isten nagy sebességgel magához vonzza.

Nos, az ember számára a születés azt jelenti, hogy eljut a legszélső határig, melyig lelkét az űrbe kivetették; ott megáll, és újból elkezd az evolúcióját. És amikor ilyen módon befejezi a újratestesülését, akkor megszületik.

Az emberiség Ádám és Éva bűnbeesése miatt elvesztette a reményt. Ádámnak és Évának két gyermeke született, de elragadta őket a halál; senkihez nem tudtak vigaszért fordulni, és ők, mint más olyan gazdagok, akiknek nincsen gyerekük, így panaszkodtak: „Nincsenek örököseink, mindez idegen emberekre marad.” – és nem volt reményük. Az emberiség ilyen helyzetben volt, azonban az Isten adott neki egy halhatatlan gyermeket, hogy megmentse: ez Krisztus.

A fejetekben gyakran születnek új gondolatok. Hallottam, hogy egyszer egy ismert prédikátor ezt mondta? „Olyan sok gondolatom van, hogy tíz-húsz év alatt sem lehet azokat kimondani.” – De mindössze tíz prédikáció után beismerte, hogy az összes gondolatát kifejtette. Amikor úgy tűnik nektek, hogy sok gondolatok van, akkor az újratestesülés törvénye alatt álltok. Hiszen kezdetben az alacsonyabb állatok lettek létrehozva: a legyek, a bogarak. Az a sok gondolat, mely nektek van, annyira keveset ér, hogy nem tudjátok őket munkára fogni, azok nem tudják az életeteket jobbitani.

Mégis amikor megjön az alapvető Isteni gondolat, az élő lesz, és egy lesz veletek: úgy fog fejlődni, mint egy újszülött gyermek. Amit a kereszténységben „a Szellem kiáradásának” neveznek, az az az isteni gondolat, melyet egyesek „tudat alattinak”, másik „tudatnak”, ismét mások „tudat felettinek”, az okkultisták a „finom sík megnyilvánulásának” stb. neveznek. Amikor ebben

a helyzetben lesztek, megérintitek a békét, az állandó örömet, mely nem változik.

Más ember ezt mondja: „Nekem megvan ez az örömöm”, de nem telik el fél óra, és az „öröme” elpárolgott. Ez egy múltó, a törvénnyel nem összeillő öröm. Hogyan tudna eltűnni egy nemesfém? Tévedsz: ez nem öröm, hanem egy tiszavirág-életű dolog; meghalt, te pedig sírni kezdesz. Másik ember ezt mondja: „Békét tapasztalok, nyugodt vagyok” – holnap pedig jön valamilyen indulat, és a szem körüli izmok rögtön megfeszülnek. Hol van az ő békéje? A „béke” elhagyta őt: ez nem valódi béke volt.

„Keresztény vagyok, tíz éve élek a hitben, olvastam különböző szerzőket: Spencert, Spurgeont, Pál apostolt.” Ők jól beszélnek, de te magad mit mondasz? Amikor az Úrhoz érkezel, nem azt kérdezik, hogy mit mondott Pál apostol és mit csinált Spencer. Nem viszed oda magaddal sem Pált, sem Spencert, ők maguk mennek az Úrhoz. De te mivel mész? Íme az alapgondolat, melyet meg kell fontolnod.

Tudom, hogy közületek némelyeknek helytelen képzetük van a Szellemről: egyesek azt gondolják, hogy a Szent Szellem és a gonosz szellemek, ez egy és ugyanaz. A jó és a gonosz szellem, ez valami teljesen ellentétes dolog. Nincsen olyan törvény, mely szerint egy forrásból édes és keserű víz is fakadna. Ahogy a keserű víz mindig keserű, az édes pedig mindig édes, úgy a jó is mindig jó, a gonosz pedig mindig gonosz.

Mi a jó, és mi a gonosz – ez nagyon mély kérdés, és ha azt gondoljátok, hogy 5-10-100 év alatt ebben eligazodtok, akkor becsapódtok. Szükséges, hogy legalább ezer évig tanítson benneteket Krisztus, akkor lesz képzetetek mind az egyikről, mind a másikról. Ezzel semennyire sem akarlak elkedvetleníteni benneteket, azt akarom csak elmondani, hogy milyenek a törvények, melyek az életeteket irányítják, hogy megszabaduljatok néhány illúzióktól.

Az életben minden napra, minden órára megvan a maga programja. A napnak ezt az alapvető munkáját el kell végeznünk, ettől függ az előrehaladásunk. Eközben nem kell túlságosan aggódni, hogy fejlődtek-e vagy sem: fejlődtek, ezt megerősítően mondom nektek.

Amikor a Földre indítanak téged, akkor nemcsak fejlődsz, hanem el is hagyod azt. „Mennyi időre van

szükség?” – Ezer évre. – „Sok.” – De az ezer: emberi szám; ez nem nagyon nagy szám. Száz év – sokkal több, mint az ezer; tíz év – még több. Ebben a folyamatban minden fordítva van: a tízezer év a legkisebb szám, a száz év – nagyobb. Ez zavar benneteket?

Az ezres számban három nulla van, melyek három feltételt mutatnak, három szakaszt, melyen áthaladtok; ezer év alatt három testet kell kialakítani: az utolsó nullában alakítjátok ki a fizikai testeteket, amikor a második nullához tértek, akkor a szíveteket, a harmadikban pedig az értelmeteket. Amikor eljuttok az egyeshez, akkor megszülettek, felemelkedtek, és ezt mondjátok az Úrnak: „Íme itt vagyunk Előttem, Atyám, most már mi is tudunk a számodra tevékenykedni.” – Ez a születés.

Krisztus születése hatalmas korszakot jelöl a világban – Isten Fiának megjelenését. Ezért mindnyájunknak ünnepelni kell.

Az ideiglenes szenvedések, melyeket megtapasztaltok, számotokra a legáldásosabbak. Semmi jobb nincsen a szenvedésnél, mert az Úr csak azon keresztül ad nektek áldást. Amikor valaki panaszkodik nekem a szenvedései miatt, ezt mondom neki: „Add nekem a szenvedéseidet, én pedig neked adom az örömet.” És még hozzáteszem: „Így érzem az élet kellemességét.” Ő ezt mondja: „Ez az ember nagyon jó,” – de én ezt mondom magamnak: „Köszönöm neked, mert te többet adtál nekem, mint amennyit elvettél; számomra a szomorúság többet ér.”

És az Úr előnyben részesítette, hogy elhagyja saját nagyságát, saját Dicsőségét, hogy lejöjjön ide, a Földre, és szenvedjen. Ennek megvannak az okai, és ez a legnagyobb Szeretet, melyet az Úr kinyilvánított.

Amikor kezdjük belsőleg megérteni a szenvedést, akkor jutunk el az igazi folyamatig, melyet a keresztények „megváltásnak” neveznek. Addig nem lehetünk megváltva, amíg el nem ismerjük, hogy a szenvedés – áldás. Állj meg és mondd ezt: „Szenvedés, szenvedés, szükségem van rád, hogy megszülessek.” Ha többet szenvedsz, akkor ez azt mutatja, hogy közelebb vagy Istenhez.

Amikor a szenvedés a végső határig jut, hirtelen megszületik az öröm. Az anya a legnagyobb szenvedéseket éli meg, amikor szül. Ebben a pillanatban mindenki elmenekül és elrejtőzik. De

amikor megszületik a gyermek, mindnyájan örvendeznek.

A születéshez mindenkinek kiabálnia kell – a nőknek is, és a férfiaknak is. Elmeséltek nekem egy esetet, amely Nyikolajevka faluban történt, úgy 50-60 évvel ezelőtt. Egy gazda török feleségének fájt egy foga. A faluban volt egy bolgár, aki fogakat húzott, és a török elvitte hozzá a feleségét, hogy az húzza ki a fogát. Az asszony felment a második emeletre (a ház kétemeletes volt), a török pedig lent maradt. Egyszer csak az asszony elkezdett fent kiabálni, ugyanakkor a férj is elkezdett lent kiabálni. A bolgár csodálkozott: „Ha az egyiknek húzom a fogát, miért kiabál a másik?” – így vagyunk mi is összekötve: amikor húzzák a másik fogát, nekünk is kiabálnunk kell.

Ezt azért mondom nektek, mivel közeledtek a nagy szenvedések korszakához, hogy a dolgokra mint misztikusok tekintsetek, ne pedig mint közönséges kívülálló megfigyelők. Hogy tudjátok, hogy a szenvedés – ez a legnagyobb áldás, amit az Úr ad. Valamikor majd ellenőrizhetitek.

Az emberek megölik egymást, éhség és járvány támad, az apák és anyák elvesztik gyermekeiket, a lánytestvéreket megbecstelenítik, a családokat megszégyenítik – mindezekből a szenvedésekből hasznot kell húznotok, a szenvedőknek örömet kell küldeni, és ezt mondani: „Adjátok nekem a fájdalmatokat!” Ti pedig ültök és ezt mondjátok: „Jó, hogy mi nem vagyunk a csatatéren, hogy nem éhezünk.” – Milyen tapasztalatot szereztek ebből? Ellenkezőleg, helyezkedjétek azok helyzetébe, akik szenvednek, menjetek és segítsetek nekik – akkor áldottak lesztek. „De hogyan tudunk segíteni?” – Ez mindennél egyszerűbb; ha nem tudtok közvetlenül segíteni, akkor szellemileg tudtok az embereknek segíteni.

Minden embernek a másik szenvedésének legalább a felét magára kell vennie, és a saját örömét kell neki odaadni. Mondjátok ezt neki: „Az Úr áldjon meg téged!” – és az Úr rajtatok keresztül áldja meg az embereket. De ti azt mondjátok: „Keressen mást, ne rajtam keresztül tegye.” Az elektromos áram, amikor áthalad a vashuzalon, megmágnesezi azt; ha az Isteni áram nem jár át benneteket, hogyan akartok felemelkedni?

Most mindannyian úgy érzitek magatokat a Földön, mintha az ideáljaitok lerombolódtak volna, tönkrementek volna. – Az ideálok nem rombolódtak le. De rengeteg szűnyog, bogár, hal, madár és emlős

jelent meg nálatok; amikor megtisztultok tőlük és eszessé váltok, akkor fokozatosan eljön az az idő, amikor felépítitek saját templomotokat, és akkor eljön és megszületik benne az Úr.

Abból, hogy kétezer évvel ezelőtt megszületett Jeruzsálemben Krisztus, semmilyen hasznatok nincsen. Még négyezer évig fújhatjátok ezt a dalt, ez nem segít nektek. Csak akkor emelkedtek magasra, ha az angyalok belépnek a lelketekbe és azt mondják: „Megszületik ma Dávid házában a Megváltó.”

És amikor megszületik Krisztus, akkor ott lesz Heródes és Pilátus, és Kajafás, a főpap is. Ezt mondjátok majd: „De hiszen ezzel a gyermekkel csak a baj van, meg kell tőle szabadulni.” – És akkor átadhatjátok Pilátusnak, hogy keresztre feszítse, és ő odamegy a többiekhez, ahogy Krisztus otthagya a zsidókat, és a pogányokhoz ment, úgy a ti gyermeketek is másokhoz fog menni – azokhoz, akik menedéket nyújtanak neki. És ti lesztek a kiválasztott, de elhagyott nép. És amikor megkérdeznék benneteket, hogy miért szenvedtek, akkor ezt válaszoljátok: „Azért, mert átadtuk a gyermekünket Heródesnek és Pilátusnak, hogy keresztre feszítsék.

Ezért azt mondom, hogy közben kell járnotok az Uratokért, és ezt kell mondani: „Az Úrral fogok élni. Ha ő él, én is élek; ha Ő meghal, én is meghalok.” És ahogy ezek után a szenvedések után Krisztus feltámadt, ti is feltámadtok – tanuljátok meg a halhatatlanság törvényét. Vannak olyan emberek, akik közel állnak a feltámadáshoz; az apostolok feltámadtak és a Földön dolgoznak. Azt kérdeitek: „Miért nem látjuk őket?” – A feltámadottat a feltámadott tudja látni, ahogy a zenészt a zenész érti, ahogy az orvosok, a tanárok stb. értik egymást. Ahhoz, hogy megértsétek, meghatározott képességre van szükségetek, éppen ezért vagytok a Földön.

Krisztus most megjelent, él, és közöttetek van. Tevékenykedik, mindannyiőtokban tevékenykedik. Az, amit az emberek feltámadásnak neveznek, az születés. A kereszténységben így nevezik a feltámadást: kijöttök a sírból. Számomra ti mindannyian sírok vagytok, egyesek jobban, mások kevésbé. Különböző feliratokat látok a síremlékeken: ez János, élt valamennyi évet, és meghalt, ez pedig Heléna, élet valahány évet, és meghalt. És most a síremléke fölött az összes rokonának a felirata áll: ki mennyit és hogyan élt.

Azt kérdezték: „Mikor támadunk fel?” Most fel tudtok támadni, de a sírkövek túl nehezek számotokra. Arra van szükség, hogy leszálljon egy angyal, és elmozdítsa azokat. Ha Krisztusért egy angyalnak kellett leszállnia, hogy elmozdítsa a követ a sírjáról, mennyivel inkább szükségetek van Nektek erre?

A megszületett Krisztus 33 éves korában hatalmas változáson ment keresztül, melynek az utolsó stádiumában „feltámadás” a neve. A „feltámadás” szó alatt a gyermek halál elleni harcát és a halál feletti győzelmét értem. Az ember is azért születik, hogy harcoljon a halál ellen és legyőzze azt. Amikor legyőzitek a halált, eljön a feltámadás napja.

Némelyek megkérdezik: „Amikor Krisztus megszületett, és az angyalok fentről békét hirdettek az embereknek, akkor az emberek miért nem javultak meg?” – Mert a krisztusi tanítást nem úgy sajátították el, ahogy szükséges. Krisztus ismét ígét fog hirdetni ebben a világban. Látni fogjátok őt, biztosra mondom nektek.

De néhányan közületek nem fogják látni. Miért? – Teljesen természetes: mert ők vakok. És sokáig fognak kiabálni, mint az a vak ember: „Dávid Fia, légy irgalmas hozzám, tedd a kezedet a szememre!” – Amikor megérinti a szemeket, megkérdezi tőletek: „Most láttok-e?” – „Látom az embereket, mint fákat, Uram.” – Aztán ismét megérinti: „Most mint láttok?” – „Azt látom, hogy az emberek haladnak.” – Mit jelent ez? Azt, hogy a gondolataitok és vágyaitok kezdetben mozdulatlanok, mint a fák, aztán amikor elkezdtek látni, a dolgok olyan élővé válnak, mint az emberek. Akkor megértitek, mi az az Erény.

Krisztus azért jött, hogy megmutassa, hogy harcolnunk kell a halál ellen, le kell azt győznünk, és fel kell támadnunk. Íme ezt jelenti a születés.

A fordítás alapja:

<https://www.bratstvoto.net/vehadi/menuru/download/besedi/19150107.htm>

fordította bolgárról oroszra: M. Papusa

magyarra: Rákos Éva

A beszéd bolgár nyelven itt található:

<https://beinsa.bg/beseda.php?id=127>